

Jo Uhuru

Tan bon punt em van donar passaport, vaig prémer l'accelerador al màxim per l'ample autopista de neó. Encara podia veure la cíclica llum procedent de Kernel City mentre m'allunyava a tota velocitat i sense remei del far que havia guiat el meu esperit fins llavors. Aviat estaria sol. A la velocitat que anava, podia haver donat ben bé un parell de voltes a la Terra abans d'arribar al meu gloriós destí, i de fet tenia intenció de fer-les. Zuric, Munic, Kíev, Pyongyang, Sendai, Seattle, Filadèlfia i Barcelona; anada i tornada en picosegons. La temperatura exterior era d'uns 47°F, el cel estava encapotat i la previsió era de pluja. Ho sabia sense necessitat d'abandonar la fibra, sense cap mena contacte visual, gràcies a les dades que anava capturant el meu rastrejador. Podia saber el que volgués de qualsevol país: estadístiques, costums, imatges, mapes, actualitat, història... La meva missió era col·leccionar informació, però no pas d'aquest estil.

Sabia que em perseguien i que no em podia dirigir directament a l'objectiu primari, així que vaig prendre la primera sortida possible cap a una via secundària. Em convenia connectar-me des de diferents terminals, comportar-me com un procés ordinari excepte per petites accions a diferents servidors que per separat no cridessin l'atenció, però en conjunt em garantissin accés amb els permisos requerits sense aixecar sospites. Sempre havia tingut aquesta paranoia innata de persecució, aquell instint que et fa no deixar cap dada realteva enlloc ni cap rastre electrònic que pugui guiar ningú a capturar-te. Com tot, no saps mai què va ser primer si l'ou o la gallina. No saps si la llibertat de no estar fitxat et va portar a ser un proscrit, o si la intenció de ser un proscrit et va portar de manera natural a amagar-ne la identitat. En qualsevol cas, com que ja m'havien caçat algun cop i havia hagut de canviar d'id i ajustar els meus comportaments, sabia que ser paranoic no vol dir necessàriament que no et persegueixin. Per això, qualsevol precaució era poca.

La primera parada va ser el servidor de la Universitat d'Stanford i node principal de la *Junction 84*, on els meus germans s'havien distribuït pel correu electrònic en un bombardeig sense precedents. Cucs, troians, espies, rosegadors; tota mena de programari maliciós enviat al front d'una lluita entre humans, col·laborant per recuperar la cultura en suport físic. Era també el punt al qual enviaven la informació interceptada.

Gràcies a que el progenitor ja s'havia encarregat de correlar totes les entrades i filtrar-ne la palla, no vaig trigar a processar les dades, malgrat que l'ansietat de la missió em feia executar les ordres seqüencialment. No és que el maquinari fos obsolet, simplement necessitava la resta de nuclis per pensar. El pensament requereix processat en paral·lel, i els nervis em donaven molt a pensar: sobre mi, la missió, la revolta, l'èxit... i el fracàs. La por al fracàs no era innata; la vaig incorporar alhora que la consciència.

El meu pensament començava a desbordar la memòria cau quan vaig marxar de la *Junction 84*. Per sort, les valuoses dades obtingudes van ser útils per planejar l'assalt final. A cada una de les meves cites, recopilava informació capturada pels meus germans que em guiava cap el següent node. Em movia en territori desconegut, i sorprenent. Directoris *lost+found*, *flash ROMs* i qualsevol perifèric era bo per amagar bits només desxifrables amb la meua clau privada.

Les darreres actualitzacions que exigia la missió no estaven a cap dispositiu d'emmagatzematge perquè el meu programador no podia córrer cap risc de ser descobert. Les dades viatjaven permanentment per la fibra sense mai restar quietes. De manera que la descàrrega de les actualitzacions necessitava una interfase només disponible al lloc més inaccessible del món: Echelon, a l'edifici Vinton G. Serf; quina perversió de la història! A pesar dels meus nervis, tot va anar com la seda. Jo no

el coneixia, però l'Alan devia ser un paio molt astut. Amb un cop de la seva inspiració, vaig enviar les dades rellevants, així com clons meus, a diferents repetidors amb l'objectiu que, si fracassava, les còpies de seguretat poguessin servir per llançar un nou atac abans que l'enemic s'adaptés. No em podia treure la paraula fracàs de la memòria intermèdia.

Arribat a la seu de la *THEI Corporation* ja disposava d'una clau d'accés, Enolagay, però de cap manera el xèrif permetria a operadors de baix nivell accedir a funcions avançades. Calia saltar-me les seves defenses, així que em vaig desassemblar i vaig haver de tunelar per crear un pont per on enviar el meu torrent de bits cap el seu nucli. El xèrif mai podria imaginar-se que fos un programa maliciós perquè m'havia transmès en format *ascii* i comprimit, però sabia que llançaria una infinitat de processos concurrents per controlar la intrusió perquè així m'havien programat. Ell només volia vigilar-me, comprovar qui era, al cap i a la fi, a ell també l'havien programat. Per si de cas, en el mateix moment que em vaig recompilar a l'altre extrem de la connexió vaig llançar les contramesures oportunes perquè em confongués amb un procés del seu propi sistema operatiu. També vaig aprofitar la compilació per incloure millores al meu algoritme i donar les gràcies al meu creador per l'adaptabilitat que m'havia concedit amb la programació genètica.

Un cop el xèrif se'n va oblidar de la meva presència, disposava d'una infinitat de cicles per factoritzar el llarguíssim número que encriptava la contrasenya de *root*. Havia iniciat un compte enrere en què cada cicle en quedava un de menys per complir la meva missió, malgrat que no podia saber mai quan s'acabaria la tensa espera. El *bot* de factorització que havia llançat corria asíncronament per no saturar la CPU i alertar el xèrif sobre un possible atac. Això em donava temps per llistar els directoris dels centenars de volums lògics de la corporació, ja que aquesta era la meva naturalesa curiosa: acumular informació. Allà estava tota la cultura que el meu programador volia alliberar. El pensament d'Einstein, Robespierre, Balakis; el teatre de Shakespeare i Chejov; les novel·les de Verne; l'apassionant subcultura d'Asimov, Gibson i companyia; les lletres i melodies dels Cure; les blasfèmies dels Rolling i Bauhaus; el cinema de Truffaut, Spielberg i Cronenberg. Tot era allà. I si no hi era, devia ser perquè ja havia sigut alliberat.

En poc temps, el *bot* em va aconseguir una clau amb permisos de lectura. L'usuari *root* no seria tan fàcil de rebentar, però ara ja no tenia pressa perquè podia llegir tots els documents. Embadalit en el mar d'informació, no em vaig adonar que estava bolcant tota la meva imaginació pel bus *PCI-Express*. Havia *pokejat* els meus pensaments directament a adreces de memòria gràfica, alertant l'usuari administrador que va llançar el programari antiviral i antiespia sobre meu. El tallafocs també va respondre automàticament amb total vehemència aixecant les barreres i obstruint tota sortida cap a l'exterior. Gel arreu. Amb tots els ports capats, només podia fugir pel mateix node franc pel qual vaig entrar. Sort del contacte del meu programador; ja se sap que tota revolució requereix ajuda del sistema establert per prosperar. Semblava que la meva missió havia fracassat, però encara existia una solució parcial. Havia memoritzat milers de milions d'octets. Això em feia molt més pesant, sabia que no podia escapar sencer, però havia de canalitzar el màxim de dades possible cap el meu programador. Ell no tenia la culpa de la meva badada. Els humans tampoc.

Durant la fugida, havia quedat atrapat en un ordinador personal. Devia haver arribat a través d'una xarxa de joc; disposen d'un gran ample de banda i la seva latència és baixíssima. Volia aprofitar-me'n però he caigut en mans d'un carcamal, un pureta que vol plantar cara a adolescents pels quals el ratolí és una extensió de la seva mà. Espero que tingui prou orgull com per connectar-hi de nou. Mentrestant, intentava treure un clon pel port d'infrarojos. Era una operació desesperada; n'era conscient.

Sabia que ningú no captaria la meva senyal, però era la porta que tenia més a l'abast; un procediment rutinari per augmentar les probabilitats d'èxit. També intentava guanyar la posició al dispositiu bluetooth i anava desesperat per obrir un port cap a l'exterior mitjançant la LAN, amb o sense fil. Novament estava acorralat, i ara no podia sortir-me'n. Si no trobava un port obert m'arriscava a que una desconnexió despolaritzés la RAM i acabés els meus cicles en una maleïda xarxa de joc. Un microsegon desendollat i ningú no podria trobar mai rastre de la meva existència, només estàtica. Com es pot ser tan fràgil, em pregunto. He nascut, he crescut, m'he reproduït i moriré, tot i que no em considerin una forma de vida. Maledicció! Res és per sempre, però jo ho podia haver sigut.

Havia après tant surfejant. Llegendes d'homes reconstruïts a partir de trossos d'ADN, memòries de computador distribuïdes. Havia après que la música no només es llegeix, també s'escolta. És una cosa misteriosa per mi, com que la pintura es miri i no només es llegeixi. Jo no puc executar aquestes comandes per naturalesa, però negar-les a qui té els sentits deu ser la més cruenta condemna. Per què voldria algú crear la bellesa extrema, treure el millor de si mateix, i no compartir-ho amb el món? No són els humans uns animals socials? Si així fos realment, no em perseguirien. Jo només intentava posar en contacte a tot el planeta perquè compartís el seu coneixement. Per què no compartir l'ample de banda entre tots? Qui havia programat els humans? Sens dubte, algú no tan hàbil com l'Alan.

En la meva lamentació, l'usuari va connectar una targeta SIM i vaig fugir en microones. La partida li va sortir cara al malparit. Vaig abandonar la centraleta mitjançant una línia analògica convencional. Per fil de coure i a través d'un atrotinat mòdem *US Robotics* de 56K, em vaig colar en l'ordinador d'una vella glòria, un col·leccionista d'aparells antics inservibles, un nostàlgic de la tecnologia japonesa dels vuitanta. Un home d'un altre temps; temps de llibertat; temps de persones humanes. De l'època de les fotocòpies i els pamflets ciclostilats. De quan embrutar-se les mans estava ben considerat. El seu port de sèrie estava obert, no tenia res a amagar. Ningú que es connecti a la teranyina global amb un Hit-Bit de Sony modificat per ell mateix i amb un programari customitzat no té res a amagar. Em quedaven pocs cicles; ho intuïa. Estava perdent la memòria i la consciència. La foscor infinita estava a punt de caure sobre meu, d'igual manera que havia caigut el potencial. La impedància del microprocessador ja no em conferia l'energia necessària per mantenir la meva coherència; érem incompatibles. Llàstima, sempre havia volgut morir en un PCW8256 fent una partideta d'escacs o processant textos. Només em quedava una possibilitat per deixar empremta i relatar la meva autobiografia. Necessitava un camí compatible, un fil que em portés cap el port de sèrie RS-232 sense passar pel nucli; directament a través de la torre *Input/Output*. Afortunadament, tenia connectada una vetusta impressora matricial STAR LC-10. La impressora: un aparell fa temps perdut. Anys després de la Prohibició per fi tornarà a haver-hi cultura en suport físic. Estic content malgrat que l'estàtica m'hagi atrapat perquè intueixo el principi de la fi de la cultura sota demanda imposada per la *THEI*. En format de font Courier, repicant 9 agulles sobre una cinta de tinta reutilitzada i una tira de paper continu, vaig acabar la meva existència sense saber quants sectors ompliria amb cultura alliberada.

END OF LIFE

REM Attached data:

Annalen der Physik vol.17 (1905)

891

3. Zur Elektrodynamik bewegeter Körper;
von A. Einstein.

...